

FREMAD MOD OLDTIDEN

Af Asger Aamund, 2. august 2019

Så blev det hverdag igen efter den islamiske massakre i Nice og terroren i München. Næsten 100 mennesker ligger nu på kirkegården - mange i barnekister. Sørgelysene er brændt ned, de visne buketter er fjernet, og der står ikke mere grædende mennesker på Promenade des Anglais med hinanden i hånden og synger lange, bange sange. Som de plejer, har lederne af de demokratiske lande slået knude på sig selv for ikke at fornærme eller inddrage islam på nogen måde i deres medfølelse kommentarer til offentligheden.

Heller ikke i Danmark kunne vore politiske ledere se nogen som helst forbindelse mellem nedslagtningen i Nice og Islam. Statsminister Lars Løkke Rasmussen har ikke kun arvet sin økonomiske politik fra sin forgænger Helle Thorning. Hun har også foræret ham et dækkende udtryk for bestyrtelse over terror uden at inddrage islam. Ligesom Helle Thorning efter Krudttønde-mordene taler Lars Løkke om "mørket" og "mørkets kræfter", som jo er en slags dæmoniens uspecificerede smørrebrødseddell, der ikke kan fornærme kærlighedens og fredens religion. Vores nye sherif Søren Pind gik et skridt videre hen ad tågernes kaj. Også justitsministeren talte alvorstungt om "mørket" og at "vi er i krig mod en døds kult ikke islam. Det ville være en krig mod 1,5 milliarder uskyldige muslimer. En krig, der aldrig vil slutte". Til støtte for statsministeren og sheriffen har dagbladet Politiken opfundet et nyt begreb for massakren i Nice, nemlig "gangsterjihadismen" Fortidige og fremtidige terrorhandlinger kan således stemples som simple kriminelle handlinger uden den mindste forbindelse til islam.

Søren Pind benytter sig af det ældgamle politikertrick, at tilbagevise en påstand, som ingen mennesker har fremsat. Ikke en eneste kommentator, politiker eller meningsdanner har påstået, at klodens muslimer bærer det mindste ansvar for den lange kæde af islamiske terrorhandlinger, der nu i mange år har ramt USA, Europa og Asien. Tværtimod har vi i de demokratiske lande en hæderværdig tradition for ikke at gøre sagesløse befolkninger ansvarlige for deres tyranners forbrydelser. Har vi nogensinde bebrejdet den russiske befolkning, at det kommunistiske sovjetregime myrdede 20 millioner af landets egne borgere? Har vi kritiseret cambodianerne for, at Pol Pot likviderede 2 millioner af deres landsmænd? Har vi gjort 70 millioner tyskere (1940) ansvarlige for nazi-statens udslættelse af 6 millioner europæiske jøder?

En befolkning, der befinder sig diktaturets jerngreb er magtesløs og kan ikke drages til kollektivt ansvar for tyrannernes ugerninger. Det gælder i høj grad også for den store globale muslimske menighed, som ikke sidder med om lejråbålet i klippehulen, hvor det islamiske samfund styres og udvikles. Omkring bålet sidder præstestyret i Iran, koranfyrsterne fra Saudi-Arabien, Islamisk Stat og det Muslimske Broderskab anført af Tyrkiets præsident Erdogan. De 1,5 milliard muslimer verden over anes kun som flaksende skygger på hulens væg. De har intet mæle, ingen vilje, ingen magt eller indflydelse og derfor intet ansvar. Under kommunismen styrede Sovjetunionen gennem sin internationale organisation Komintern de kommunistiske partier verden over. Der var nøje og løbende instruktioner om, hvordan kommunister skulle tro, tænke og handle. På samme måde styrer de islamiske ledere i Iran, Saudi-Arabien og inden for Det Muslimske Broderskab og Islamisk Stat, hvordan den islamiske samfundsudvikling skal administreres og gennemføres internationalt.

I stedet for at fantasere om "mørkets kræfter" burde de vestlige ledere målbevidst rette kritikken af den accelererende terrorbølge mod den bevægelse, der skaber den. Den globale terror er blevet islamiseret og er finansieret af milliarder af petro-dollars fra Iran, Saudi-Arabien og Golfstaterne. Migrantlavinen der overskyller Europa i disse år, er udelukkende skabt af krigshandlinger i Irak, Syrien og Yemen, hvor Iran og Saudi-Arabien udkæmper en stedfortræderkrig og eksporterer krigens ofre til Europa, som nu hænger på

asylanternes videre skæbne, da vi ikke kan få os til at modernisere de gamle jerntæppe-konventioner fra 1951. Vi må forstå, at den islamiske samfundsmodel udelukker demokratiet og retsstaten i vestlig forstand. Hvis man som muslim går ind for folkestyre og magtens tredeling i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt er man i frontal kollision med Islams forstenede samfundsmodel, der jo er udviklet 300 år inden vikingetiden begyndte i Norden. Forudsætningen for demokrati er, at alle borgere har samme friheder, pligter og samme stemmerettigheder uanset race, religion, alder og politisk orientering. Sådan fungerer den islamiske samfundsmodel ikke. En kvinde har kun den halve værdi af en mand. Det gælder også, hvis hun indkaldes som vidne i en retssag og i arvesager. En 'kuffar', altså en vantro, har kun en tredjedel værdi af en muslimsk mand.

Den islamiske samfundsstruktur er en formynderstat udviklet med oldtidens stamme- og klanvælde i Mellemøsten som forbillede. Der er ingen udsigter til en reform af islam, der skiller politik og religion. Islams ledere forbyder integration i det vestlige samfund. I stedet fremmes parallelsamfund, der kan bevare islamiske leve-og retsregler indkapslet i det omgivende demokrati. I Frankrig er der ifølge CBN-TV nu 750 islamiske 'no go' zoner, hvor politi og andre myndigheder er uden autoritet. Ifølge en aktuel Wilke analyse for Jyllandsposten ønsker næsten 80 procent af danske muslimer, at koranens bud skal følges fuldt ud på bekostning af sekulær, demokratisk lovgivning. Flertallet ønsker således en islamisk formynderstat i stedet for det danske folkestyre, det har taget os generationer at udvikle. Det er nødvendigt helt at standse indvandring og asylbehandling af mennesker med islamisk baggrund, hvis vores demokratiske retsstat skal overleve. Hvis ikke regeringen handler nu, vil det næste folketingsvalg udløse en lavinesejr til de partier, der kan og vil sikre frihed og folkestyre. Og sheriffen, der erklærer sig aldrig ræd for mørkets magt, kommer til at finde sig et andet levebrød.